

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.145 van 21 april 2008
in de zaak RvV 29.417 / IV

In zake:

██████████
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. APPELEN
Schutpenning 31
3980 Tessenderlo

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat ██████████ die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. LOOS loco mr. N. BIKKEMBERGS, opgevolgd door mr. J. APPELEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 22 juli 2004 het Rijk binnen en diende op 20 september 2007 een derde asielaanvraag in. Op 11 juli 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
 - 1.1. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: " *U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Mogadishu en te behoren tot de Abgal-clan (< Hawiye). Op 7 september 2004 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van verblijf werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 25 januari 2005. U tekende op 27 januari 2005 beroep aan tegen deze beslissing en werd in dat verband door het Commissariaat-generaal gehoord op 2 maart 2005. Op 15 april 2005 verklaarde het Commissariaat-generaal uw asielaanvraag ontvankelijk. Na een*

gehoor ten gronde besliste het Commissariaat-generaal dd. 10 november 2005 over te gaan tot een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het bedrieglijk karakter van uw verklaringen. Op 29 november 2005 diende u een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen bevestigde dd. 27 september 2006 de beslissing van het Commissariaat-generaal. U keerde niet naar uw land van herkomst terug. Op 9 januari 2007 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een technische weigering ~~wordt door het~~ Commissariaat-generaal genomen dd. 7 juni 2007. U keerde niet naar uw land van herkomst terug. Op 20 september 2007 diende u een derde asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 27 september 2007) en het Commissariaat-generaal (dd. 1 april 2008) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde waarbij u verklaarde als strijder voor de krijgshoofd Farah Garam Garam gewerkt te hebben en wanneer u op verzoek van uw moeder besloot uw werkzaamheden als strijder stop te zetten vervolgd werd door krijgshoofd Farah Garam Garam op beschuldiging van 'desertie'. U voegde er aan toe dat de uw ouderlijke woning 7 maanden geleden gebombardeerd werd en dat uw vader ernstig gewond raakte. Ongeveer 2 maanden geleden overleed uw vader als gevolg van de opgelopen verwondingen. U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag volgend documenten neer: een attest van het Prins Leopold Instituut voor Tropische Geneeskunde uitgegeven dd. 10 juli 2007 te Antwerpen, een attest van het Prins Leopold Instituut voor Tropische Geneeskunde uitgegeven dd. 3 februari 2006 te Antwerpen, een analyse van het Prins Leopold Instituut voor Tropische Geneeskunde uitgegeven dd. 20 juni 2006 te Antwerpen en een analyse van het Prins Leopold Instituut voor Tropische Geneeskunde uitgegeven dd. 1 februari 2006 te Antwerpen. U verklaarde dat u subsidiaire bescherming wenst te krijgen."

1.2. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506).

Nopens de vluchtelingenstatus.

3. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van *“de materiële motiveringsplicht, zijnde een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*.

3.1. Verzoeker stelt dat zijn asielrelaas wel als geloofwaardig en oprecht moet worden beschouwd. Hij betwist bijgevolg de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Nopens de status van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming.

4. Verzoeker meent dat de vluchtelingenstatus hem opnieuw onterecht wordt geweigerd. De Raad is niet bevoegd om de beslissing met betrekking tot de eerste en de tweede asielaanvraag te herbeoordelen in beroep, daar deze beslissingen dienden aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de derde asielaanvraag aangehaalde feiten.

5. Verzoeker voert bij zijn huidige asielaanvraag aan dat de oorlog in Somalië zijn familie verder heeft getroffen. Zijn broers en zussen zijn naar Kenia gevlucht en zijn vader is omgekomen tijdens de bombardementen naar aanleiding van de gevechten tussen het Ethiopische leger en Somalische groepen. Hij stelt niet terug te kunnen naar Somalië omwille van de situatie.

5.1. Verzoeker beweert dat er tevens bepaalde nieuwe toelichtingen zijn die een ander licht kunnen werpen op de vluchtredenen. Verzoeker verklaart thans op het CGVS dat de militieleider Farah Garam Garam hem zocht en zijn ouderlijk huis platbrandde toen hij deserteerde uit zijn lokale militia. Deze laatste toevoeging is niet enkel strijdig met zijn verklaringen in zijn eerste asielaanvraag en ter terechtzitting dat zijn ouders het huis hebben verkocht om verzoekers reis naar Europa te betalen, maar ook met zijn bewering in het verzoekschrift dat het huis werd beschoten door twee mannen wat niet hetzelfde is als brandstichting. Verzoekers nieuwe verklaringen vallen evenmin te rijmen met zijn verklaringen tijdens de eerste asielaanvraag over de gevolgen van deze aanval voor zijn ouders en hun hospitalisatie (zie CGVS beslissing 10/11/2005) noch met de incoherenties dienaangaande vastgesteld in de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen van 27/09/2006 (VBW11926). De elementen toegevoegd tijdens het CGVS-verhoor en in het verzoekschrift ondergraven verder de geloofwaardigheid van verzoekers directe vluchtredenen en zijn vrees voor de militieleider Farah Garam Garam. Verzoekers verklaring dat hij vervolgd werd door de leider van de militia waarvoor hij werkte werd reeds in zijn eerste asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden. Verzoeker toont ook thans niet aan dat hij omwille van vluchtelingrechtelijke redenen is gevlucht, noch dat hij om deze redenen van zijn land dient verwijderd te blijven. Dit klemt te meer nu uit de bestreden beslissing blijkt dat deze leider zou gedood zijn en verzoeker geen elementen neerlegt waaruit blijkt dat de militia thans (nog) operationeel is.

6. Verzoeker benadrukt dat : *“de bestreden beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet alleen de status van vluchteling doch ook het subsidair beschermingsstatuut”* weigert. *“Deze weigering van het subsidair beschermingsstatuut werd enkel gestaafd met de reden dat uit de verklaringen van de opeenvolgende asielaanvragen blijkt dat verzoeker in de periode van 2002-2003 werkzaam was als krijger, lijfwacht en bewaker voor de krijgshoofd Farah Garam Garam. Aldus zo oordeelt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, kan uit deze verklaringen besloten worden dat verzoeker niet als burger kan beschouwd worden zoals bepaald in het art.48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker*

het subsidiair beschermingsstatuut dient geweigerd te worden. Hieruit kan geconcludeerd worden dat indien verzoeker als burger diende beschouwd te worden hem wel degelijk het subsidiair beschermingsstatuut diende toegekend te worden".

7. Verzoeker benadrukt verder dat *"er geen gevestigde overheid in Somalië is zodat de milities in Somalië de controle uitoefenen en dit op willekeurige en arbitraire wijze waarbij deze milities het geweld niet schuwen en de burgers op constante wijze in gevaar zijn voor hun fysieke integriteit en zelfs hun leven. Voornamelijk jonge mensen zoals verzoeker die geviseerd worden (om in te lijven in één van de milities) lopen gevaar voor hun fysieke integriteit en zelfs voor hun leven voornamelijk indien verzoeker zou weigeren zich nog door één van de milities te laten inlijven. Verzoeker is dus van oordeel dat zijn leven wel degelijk in gevaar is, minstens heeft verzoeker een reële vrees voor zijn fysieke integriteit indien hij naar zijn land van herkomst zou teruggestuurd worden"*.
8. Verzoeker beperkt zijn deelname aan de militie van Farah Garam Garam in het CGVS-verhoor van 2 maart 2005 en in het verzoekschrift zowel in intensiteit, als in de tijd en wijst verder op zijn verplichte inlijving. Volgens verzoeker was hij *"in 2002 (...) verplicht om voor hem militieleider Farah Garam Garam te komen werken"* tevens *"In 2003 als de troepen van Farah Garam Garam in gevecht geraken met rivaliserende troepen"* werd verzoeker verplicht te vechten. Verzoeker benadrukt dat hij *"pas vanaf 2002 (..) voor Farah gewerkt"* heeft, *"meer bepaald heeft verzoeker in deze jaren een vijftal (zestal) maanden als militielid voor Farah gewerkt. Verzoeker heeft dan ook nooit verklaard dat hij eind 2003 voor het eerst als militielid voor Farah diende te werken, doch ergens in 2003, namelijk eerder in de helft van 2003 dan eind 2003"*. In het CGVS-verhoor 2 maart 2005 verklaart verzoeker: *"Wanneer sloot je je aan bij hem? In 2002. Hoelang nadat je je aansloot bij hem, nam je een wapen op? Bijna een jaar, een jaar en enkele maanden kuiste ik en maakte ik schoon voor hem, dan gaf hij me een wapen, eind 2003 droeg ik een wapen"*.
- 8.1. Verzoeker bevestigt ter terechtzitting zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn eerste asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS, doch deze zijn strijdig met zijn nieuwe verklaringen afgelegd tijdens de derde asielaanvraag en met het verzoekschrift. Zoals hij initieel verklaarde, herhaalt verzoeker ter terechtzitting dat hij vrijwillig bij Farah Garam Garam aansloot en dit geleidelijk aan gebeurde. Hij had als kind niets om handen en ging daarom op twaalfjarige leeftijd, dus in 1999, met zijn vrienden rondhangen bij de nabijgelegen straatbende op de kruispunten in Bakara. Verzoeker verdiende zakgeld voor kleine taken zoals schoenenpoetsen, auto's wassen, keukenwerk en wat schoonmaken. Een jaar later mocht hij soms een geweer vasthouden, daarna leerde hij het geweer onderhouden en ten slotte kreeg hij toen hij veertien jaar was, ook zelf een geweer. Nog later mocht hij mee op de technical, een geïmproviseerd gevechtsvoertuig, een 4x4 waarop een automatisch vuurwapen, machinegeweer, licht luchtafweerwapen bevestigd is. Verzoeker verklaart dat hij fier was om dit te mogen doen. Het was stoer, hij vond zich belangrijk vooral omdat mensen schrik van hem hadden en bovendien was het goed betaald. Hij bevestigt dat hij handelde achter de rug van zijn ouders en hij tegen hun wil rondhing op de militiepost. Volgens verzoeker bleef hij bij de lokale militie aangesloten ook al haakten sommige van zijn vrienden af onder familiale druk of omdat ze de straatbende niet langer wilden steunen. Ter terechtzitting besluit verzoeker dat de situatie in Mogadishu gewelddadig is en hij hierin is opgegroeid en niet langer zag wat goed of slecht was. Hij heeft vrijwillig deelgenomen aan de gewapende overvallen met technicals, aan verkrachtingen en het beroven van mensen aan de wegversperringen, al beseft hij nu dat dit fout was.

- 8.2. Verzoeker heeft aldus minstens vier jaar actief deelgenomen aan de criminele bende. Verzoeker moest in tegenstelling tot zijn initiële verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn eerste asielaanvraag (verhoor van 21/10/2004 p. 14) en in tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt, niet deelnemen aan de militie "om te overleven". Verzoeker heeft steeds verklaard dat zijn ouders onwetend waren over zijn handelingen die voor zijn ouders niet onopgemerkt konden blijven als hij hen daadwerkelijk financieel had ondersteund te meer nu verzoeker beweert dat hij veel geld verdiende. Bovendien heeft verzoekers moeder nadat ze in 2002 van kennissen over verzoekers bezigheden vernam, verzoeker meteen naar huis teruggehaald. Verzoeker herhaalde daarenboven ter terechtzitting dat zijn ouders leefden van het geld dat zijn zus uit het Verenigd Koninkrijk hen opstuurde. Verzoekers poging om zijn deelname aan de bende van Farah Garam Garam te rechtvaardigen door te beweren dat dit levensnoodzakelijk was voor zijn familie, wordt door zijn eigen verklaringen tegengesproken.
- 8.2.1. Verzoeker had daarenboven ouders en een familie die zijn handelingen duidelijk en herhaaldelijk afkeurden. Verzoeker stelt ter terechtzitting dat hij niet met zijn broer kon opschieten omdat deze "religieus" was en het daarom niet met hem eens was. Hij herhaalt tevens dat zijn familie hem naar het buitenland stuurde omdat ze zelf vreesde voor represailles van de families van de slachtoffers van het optreden van verzoeker en de criminele bende van Farah Garam Garam.
- 8.2.2. Verzoeker bevestigt dat zijn band met Garam Garam geheel buiten de clancontext staat. : *"Is er enig verband tussen de clan van je ouders en die van Garam Garam? Neen, twee verschillende clans"* (zie verhoor 28 augustus 2005, 1ste Asielaanvraag). Verzoeker behoort tot de Abgal, sub Harti, subsub Owbakar/Owbukur, subsubsub Owbokar Gaabane, Yaaquub terwijl Farah Garam Garam, Murursade, sub Habar Mohamed, Hilibi is. Ook verzoekers ouderlijk huis lag niet in het gebied gecontroleerd door Farah Garam Garam maar op "de rand" (zie CGVS-verhoor van 2 maart 2005). Verzoeker had geen familiale, noch sociale of traditionele clanverplichtingen aan de Murursade man Farah Garam Garam. Dit blijkt ook uit het feit dat verzoekers moeder in 2002 na overleg met bendeleider Farah Garam Garam, verzoeker kon afhaken van de militiepost zonder verdere negatieve gevolgen voor verzoeker en het gezin, wat niet evident zou zijn indien clanverbanden onbeperkte loyaliteit zouden eisen. Verzoeker heeft zich uit verveling aangesloten bij een criminele straatbende, een typisch fenomeen en bijproduct van het wegvallen van de centrale staat en de lange burgeroorlog, zoals ook in Somalië algemeen bekend is.
- 8.3. Over de aard van verzoekers activiteiten bij de militie kan geen twijfel bestaan noch over het feit dat verzoeker ononderbroken en gedurende jaren actief hieraan heeft meegewerkt: *"Hoeveel keer ging je met zijn troepen vechten? Ik kan het niet tellen. Was het gewoon een paar keer, 10, 100? Ik kan het niet tellen, meer dan 20 keren, er waren dagen dat ik drie keer per dag meeding. Om wat te doen dan? In Mogadishu controleert iedere groep een hoek, als hij een misverstand had met een groep, dan vroeg hij je die groep aan te vallen. De Sodonka road is heel lang, er zijn veel checkpoints, hij heeft het belangrijkste, het kruispunt, er zijn veel groepen: Murursade, abgal, als de mensen bij de checkpoint kwamen met de bus, klaagden ze dat ze moesten betalen aan al die checkpoints, ze klaagden dat ze teveel moesten betalen, dus moesten wij ze aanvallen en ze weggagen"*.
- 8.3.1. Verzoeker woonde in een gebied dat onder de officiële controle stond van de Sa'ad, Habr Gidir *"als je mensen vraagt wie het gebied controleert zullen ze zeggen de troepen van Abdi [Qaybdiid], ook al zijn ze er niet, maar wel in Hamarweyne"*. Volgens verzoeker is de militie van Farah Garam Garam niet enkel bemand door de Murursadeclan maar ook vele anderen waaronder ook jongeren zoals verzoeker die

betaald werden. Uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat "zaken" doen de belangrijkste bestaansreden was van de Farah Garam Garam straatmilitie en deze criminele bende gebruikt/getolereerd werd door de clanmilitie die de regio officieel onder haar controle had maar niet daadwerkelijk bezette op het terrein. Zo bevestigt verzoeker op de vraag *"Lijkt me niet logisch dat je bij de Murursade gaat, Sa'ad is dichtbij (...)"* *"Als er een clangevecht is, de militieoorlogen gaan over zaken, voordien ging het over clans, nu gaat het over zaken. Wat mij bij deze groep deed gaan was dat ze me eerst werk gaven, dan een wapen"*. (CGVS-verhoor van 2 maart 2005) Er kan dan ook niet besloten worden dat verzoeker deelnam aan de vijandelijkheden in de Somalische burgeroorlog ook al is de structuur van de oorlog met de jaren gewijzigd, zijn clanverbanden veranderd en complexer geworden en kon de bende van Farah Garam Garam manoeuvreren met goedkeuren van de Sa'ad clan. Verzoeker nam als gewoon burger en adolescent deel aan een criminele straatbende en werd, althans volgens zijn beweringen, hiervoor goed betaald.

- 8.4. Het is algemeen bekend dat de criminaliteit in Somalië veelvuldig voorkomt en geldt als een van de voornaamste destabiliseringsfactoren van de veiligheid van het land vooral nu deze zich buiten de clanconflicten situeert die wel door traditionele vormen van rechtshandhaving worden gestuurd. Verzoeker was jong maar hij kan zich in casu niet beroepen op zijn toenmalige leeftijd, noch op de aanhoudende burgeroorlog om het gebrek of het verlies van (traditionele) normen en waarden te verschonen. Verzoeker was reeds 15/16 jaar toen hij zelf een wapen hanteerde, een leeftijd waarop men redelijkerwijze reeds gewetensvol handelt. Verzoeker is op geen enkel ogenblik onder druk gezet om de criminele straatbende te vervoegen. In tegendeel, verzoeker groeide op in een gezin met duidelijke waarden en normen, waar enkel verzoeker betrokken raakte bij roofbende. Verzoekers heeft zijn familie bewust en doelgericht omzeild, ook wanneer zijn ouders hem krachtdadig ter orde riepen, zoals in 2002. Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat hij tot daags voor zijn vertrek onwetend was over zijn vertrek naar Europa. Zijn familie had alles geregeld en na een harde discussie is verzoeker moeten zwichten voor de eisen van zijn familie/clan. Verzoeker benadrukt ter terechtzitting dat hij niet weg wilde uit de straatbende en met harde hand door zijn ouders uit zijn omgeving is gezet wat in Somalische context een zware straf uitmaakt aangezien hij anders de clanbescherming zou verloren hebben. Ongetwijfeld heeft verzoekers leeftijd in Somalië in zijn voordeel gespeeld en zijn de misdrijven die hij heeft begaan niet gebracht voor de clanoudsten en op basis van het traditioneel recht afgehandeld. Dit blijkt althans uit verzoekers verklaringen wanneer hij ter terechtzitting stelde dat hij zestien zou worden en door zijn moeder naar het buitenland werd gestuurd voordat de families van de slachtoffers hem [en aldus de clan] toch zouden aanspreken op de gepleegde feiten en dit niettegenstaande zijn clanherkomst.
- 8.5. Verzoeker was niet vervolgd toen hij Somalië verliet. Hij vreesde hooguit de mogelijke wraak van de familieleden van de slachtoffers van zijn daden. Verzoekers handelen bestond uit een aaneenschakeling van criminele feiten en zware misdrijven die hij ter terechtzitting herhaalt en toelicht waaronder het gewapend afpersen van geld van mensen die de straatversperring wensten over te steken. Verzoeker licht toe dat hij hierin bedreven was, veel geld verdiende en onder meer daardoor in de positieve aandacht stond van Farah Garam Garam. Verzoeker verklaart dat hij en de bendeleden betrokken waren bij het doden van gewone mensen die de instructies niet opvolgden van de straatmilitie. Ook nam hij deel aan gevechten tussen de straatmilities onderling en verder bekend verzoeker moord, roof en verkrachting. Zoals hoger gesteld kan verzoekers leeftijd dergelijke feiten niet verschonen. Niet enkel omdat het bijzonder zware misdrijven betreft (doodslag, moord, gewapende diefstal, verkrachting en mishandeling) maar ook omwille van het vrijwillige karakter, de duur en de intensiteit ervan. Verzoeker sloot immers uit verveling vrijwillig aan bij de

straatmilitie en kon hieruit vertrekken wanneer hij dit wenste. Verzoeker is opgegroeid in een goed gezin dat hem herhaaldelijk van de straatmilitie heeft weggehaald. Ten slotte moet benadrukt worden dat verzoeker meer dan een jaar zeer zware misdrijven heeft gepleegd wetend dat aangezien de gebrekkige/onbestaande staatsstructuren hij weinig kans liep hierop te worden aangesproken, laat staan vervolgd of veroordeeld te worden. Verzoeker vreesde bij zijn vertrek mogelijk weerwraak van de slachtoffers doch laat na dit nader te omschrijven of concreet toe te lichten. Verzoeker behoort immers tot een dominante clan in Mogadishu die hem kan beschermen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

- 8.6. Verzoeker meent dat hij gezien de algehele situatie in Somalië in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet.
- 8.7. De veiligheidssituatie in geheel Somalië blijft onverminderd slecht. Alhoewel noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift hierover enige elementen aanbrengen is van algemene bekendheid dat Somalië sedert de val van het regime van Siad Barre in 1991 als staat niet langer bestaat en elk centraal gezag is weggefallen. Tevens wordt quasi dagelijks gerapporteerd over de geweldsincidenten en de straffeloosheid bij gebrek aan effectief (overheids)gezag in grote delen van Somalië. De Somalische burgers zijn hierbij de grootste slachtoffers maar ook buitenlandse medewerkers van niet-gouvernementele organisatie ter plaatse worden ontvoerd tegen losgeld en gedood en piraterij maakt de zee ook buiten de territoriale waters van Somalië onveilig. Bijna twee decennia lang is Somalië permanent in een staat van burgeroorlog met aan de zijkant de steeds ingrijpend wordende invloed van criminele bendes zoals ook deze waartoe verzoeker behoorde.
- 8.8. De situatie is dermate zwaarwichtig en langdurig dat het redelijk is te veronderstellen dat de inwoners van Zuid- en Centraal Somalië een reëel risico op ernstige schade kunnen lopen slachtoffer te worden van willekeurig geweld zoals voorzien in artikel 48/4 § 2 c). Zo ook voert verzoeker aan dat de oorlog in Somalië zijn familie verder heeft getroffen en naar Kenia is gevlucht naar aanleiding van het opflakkeren van de burgeroorlog en de zware gevechten in Mogadishu en het overlijden van zijn vader door de bombardementen van Ethiopië.
9. Indien verzoeker onder de toepassing kan vallen van artikel 48/4 § 2 c) kan in casu niet betwijfeld worden dat de door verzoeker gepleegde misdrijven in Somalië voor zijn vertrek naar Europa, "ernstig" zijn. Ingevolge artikel 55/4 § 1. c) van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 wordt verzoeker uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

